

Nachtlinders

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Nachtvlinders

IJsengel

Noordkaap

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Vlissingen

Verhalen:

Familieweek Domburg

De grot

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Koning van het bos

Het vlot

Nathalie Pagie

Nachtvlinders

Kinderen verdwijnen in het holst van de nacht.
Waar en wanneer ze weer opduiken weet niemand.

ISBN 978-90-225-9499-5
ISBN 978-94-023-2669-7 (e-book)
NUR 330

Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: © ArcAngel
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Deel 1

*The greatest secrets are always hidden
in the most unlikely places.*

*De grootste geheimen zijn altijd verborgen
op de meest onwaarschijnlijke plaatsen.*

– Roald Dahl (Wales), *De Minpins*

Dit was het dan. Nog voordat ze de hand voelde die haar over de rand zou duwen, wist ze het. Op deze prachtige plek zo ver van huis ging ze sterven. Met uitzicht op Kaapstad en de Atlantische Oceaan. Nog net niet aan de top van de Lion's Head-berg, maar hoog genoeg voor een spectaculaire val van honderden meters.

Hij had het goed gespeeld. De man van weinig woorden, type stille wateren, diepe gronden. Lang, knap en mysterieus, het vleesgeworden cliché, maar het werkte. Ze was nog geen week in Zuid-Afrika, had hem pas twee keer ontmoet. Het kostte hem een glimlach en een drankje en ze was om. Familie van haar nieuwe baas, dus wat kon het kwaad? Natuurlijk wilde ze met hem mee de berg op, die had sowieso al op haar bucketlist gestaan. Hij woonde hier al zijn hele leven, kende de omgeving als zijn broekzak, waar vond ze een betere gids?

Ze waren vroeg vertrokken, zodat ze vanaf de top de zon konden zien opkomen. Romantisch, vond ze toen. Geen getuigen, begreep ze nu. De dagelijkse stroom toeristen moest nog op gang komen. Hij ging voorop, zij volgde. Een avontuurlijke klim, compleet met ladders en kettingen om je bij grillige passages aan vast te houden. Ze spraken weinig, zodat alle aandacht kon uitgaan naar het pad dat in de schemering lastig zichtbaar was. Bij het laatste plateau stopte hij om haar voor te laten. De top gingen ze helaas niet meer halen, zei hij, de zon kon zich ieder moment laten zien. Hij wees naar een plekje voor het beste uitzicht en kwam dicht achter haar staan. Toen pas overviel het haar: het besef dat dit het einde was.

Vreemd hoe kalm ze bleef nu ze het zo helder zag. Ze was erin getrapt, honderd procent. Dit was al vóór haar vertrek de bedoeling geweest: ze moesten haar kwijt. Ze wist te veel en stelde te veel vragen. Dat maakte haar een risico, een spaak in de wielen van iets nog grootser en lelijker dan ze ooit had kunnen denken. Nu was het te laat, zelfs al zou ze zich verzetten. Ze draaide zich om en probeerde langs hem weg te duiken, maar het had geen zin meer. Haar lot was al bezegeld toen ze het vliegtuig was ingestapt. Ondanks de smeebedes van haar lieve zus om niet te gaan. Het spijt me, Sandy, ik had moeten luisteren.

De duw was even hard als overtuigend. De grond verdween onder haar voeten. In een bevroren moment zag ze nog zijn kille blik, gevangen in de eerste zonnestralen. Toen sloeg de wind haar haren voor haar ogen. Ze viel en viel en viel en...

De wielen van het winkelwagentje ratelden over de ongelijke stoeptegels. Daarbovenuit klonk het gerammel van de stuiterende bierflesjes in de kratten en van de flessen wodka die bij elke hobbel tegen elkaar botsten, alsof ze bij voorbaat al proostten op de gezondheid van de eigenaar die de inhoud snel soldaat zou maken. Haar gezondheid was echter wel het laatste wat Tara Linders bezighield. Stoïcijns duwde ze het karretje voort, haar gezicht verscholen in de capuchon van een slobberende hoody. Het lawaai irriteerde haar, het trok de aandacht van voorbijgangers, buurtgenoten, flatbewoners. Haar groeten deden ze al lang niet meer, een reactie zouden ze toch niet krijgen, maar kijken deden ze wel. Glurende blikken waar de minachting vanaf droop, of erger nog: het medelijden. Razend kon ze erom worden. Zij bemoeide zich niet met hen, waarom konden ze haar dan niet met rust laten? Tijdens het wekelijkse tochtje naar de Jumbo en Mitra moest ze soms op haar tanden bijten om niemand een verwensing naar het hoofd te slingeren. Gelukkig bleven de meesten op gepaste afstand, daar zorgde Huub wel voor. De uit de kluiten gewassen rottweiler was het enige levende wezen dat Tara in haar buurt duldde en voor wie dat nog niet duidelijk was, volstond een dreigende grom.

Bij haar flatgebouw aangekomen sjuowde ze de kratten een voor een de trap op naar haar voordeur. De lift was misschien praktischer, maar alleen al van het idee in de kleine afgesloten ruimte te stappen kreeg ze het Spaans benauwd. Hijgend, met de

laatste krat in haar handen en een volle tas over haar schouder, stapte ze de woning binnen. Huub volgde op de voet. Hij leek geen last te hebben van de troep in huis, de lege flessen op de gang, de plantenbakken vol uitgedrukte peuken om de yucca en de ficus waarmee Benno haar onaangekondigd beterschap was komen wensen. Hoelang geleden was dat? Weken? Eerder maanden, zo lang zat ze al ziek thuis.

Ze trok een bierflesje open en spoelde het opkomende schuldgevoel met gulzige slokken weg. Haar chef Benno en de redactie van dagblad *De Dageraad* opereerden in een andere wereld dan waarin zij momenteel verbleef. Overwerkt, had de bedrijfsarts geoordeeld, maar dat was onzin: haar werk was haar lust en haar leven. Juist toen ze gedwongen thuiszat om 'tot rust' te komen, was de ellende begonnen. Zonder de afleiding van reportages, achtergrondartikelen, interviews en dagelijkse deadlines kwamen de muren op haar af. Overdag wist ze zich geen raad met zichzelf en 's nacht hielden nachtmerries haar wakker. Alcohol bracht de rust die ze nodig had. Maar een flesje werd al snel een krat en zonder wodka kwam ze niet eens meer in slaap.

De drank was haar reddingsboei. Tijdelijk, uiteraard, totdat ze op haar werk weer welkom was. Dan zou ze stoppen, zoals ze jaren geleden ook had gedaan, na een losgeslagen periode in een antikraakpand waar ze niet graag aan terugdacht. Ze had toen een stevige punt gezet achter haar alcoholgebruik en was dik vijftien jaar nuchter gebleven. Dat ze de drank nu toch weer nodig had was jammer, maar geen ramp, die punt zette ze immers net zo makkelijk nog een keer. Hét moment dat Benno haar terugvroeg en de totaal onnodige ban van de bedrijfsarts werd opgeheven, zou ze overschakelen op water en zwarte koffie en vol gas aan de slag gaan. Tot die tijd zag ze geen reden om te stoppen; drank en sigaretten hielden tenminste de roes in stand waarmee ze haar doelloze dagen doorkwam. Met haar arm veegde ze een stapel lege pizzadozen van het aanrecht om plaats te maken voor de boodschappen.

Ze opende een tweede flesje en zakte ermee in de vensterbank. De zomer liep op zijn einde, buiten kon een waterig zonnetje het herfstweer nog tegenhouden, maar dat zou niet heel lang meer duren. Na een paar minuten voelde ze een aangename rust indalen. Ze sloot haar ogen en blies langzaam uit. Haar conditie was tegenwoordig zo belabberd dat een half uurtje op pad voor boodschappen er al flink inhakte. De spieren in haar benen trilden en haar hart klopte ongenadig snel.

Als Huub op dat moment niet had gegromd en als een speer naar de voordeur was geschoten, had ze niets gemerkt. Zijn signalen werkten als een alarm: voorovergebogen spurtte Tara de slaapkamer in, waar ze onzichtbaar was voor iedereen die zo brutaal was door het keukenraam naar binnen te gluren. Op de rand van haar bed wachtte ze af. Huubs geblaf had al eerder ongenood bezoek weggejaagd, dat zou nu vast weer gebeuren. Maar nee, er werd op het raam geklopt. Hard, volhardend en in een patroon dat ze herkende: drie keer snel, drie keer langzaam, drie keer snel. sos. Dat kon maar één persoon zijn. Niet nu, alsjeblieft. Ze liet zich achteruit vallen en trok een kussen over haar bonzende hoofd. Ga weg, ga weg, ga weg.

De brievenbus klepperde en kort daarna staakte Huub zijn protest. Een stem sprak geruststellend op hem in. Wat er gezegd werd, kon Tara net niet verstaan. Gefrustreerd gooide ze het kussen op de grond. Ze duwde zichzelf overeind, liep naar de voordeur en opende die zo ver het kettingslot toeliet. Twee vriendelijke ogen keken haar aan.

‘Ik wist wel dat je thuis was.’ Diego Martinez – kort zwart haar, opgeruimde blik, trainingsjack en spijkerbroek – knikte voldaan.

Tegenover zijn frisse verschijning was Tara zich pijnlijk bewust van haar verslonsde look. Ze woonde praktisch in haar hoody en ze kon zich de laatste douchebeurt niet heugen. ‘Wat wil je?’

‘Een espresso en een gevulde koek?’ Diego grinnikte om zijn eigen grapje. ‘Maar met even binnenkomen neem ik ook genoegen.’ Hij knikte opzij. ‘Ik ben niet alleen.’

Tara schrok. Wantrouwend zette ze een stap dichterbij de kier in de deur. Haar maag kromp samen. Nog iemand die ze niet wilde zien: Benno, haar chef bij *De Dageraad*.

‘Het komt niet goed uit, sorry.’ Bijna had ze de deur dichtgeduwd, maar dat was buiten Diego gerekend, die haar pols net op tijd vastgreep.

‘Geen zorgen, we blijven niet lang,’ zei hij zacht. In zijn ogen school meer warmte dan ze aankon. Snel trok ze haar arm terug. ‘Benno heeft een aanbod voor je en, geloof me, dat wil je horen.’

Dat veranderde de zaak. Een aanbod van Benno? Kon ze eindelijk weer aan de slag? Ze haalde de deur van het slot en zwaaide hem open. Zonder iets te zeggen beende ze terug naar de woonkamer, waar ze snel ging zitten om te verhullen hoe duizelig ze was. Toen de flitsen voor haar ogen waren weggetrokken zag ze dat Diego tegenover haar zat met Huub als een mak schaap aan zijn voeten. Benno stond nog en staarde in afschuw naar het kluisenaarshol dat haar huis was geworden.

‘Zeg het maar,’ zei ze, feller dan ze wilde, ‘wat is dat aanbod?’

Diego keek op naar Benno, die van ongemak zijn handen in de zakken van zijn pak stak en zijn keel nadrukkelijk schraapte. ‘Rustig aan, we hebben elkaar een tijd niet gezien. Vertel eerst eens hoe het met je gaat, Tara.’

‘Prima.’ Ze klapte met twee handen op haar knieën en trok een grimas. ‘Behalve dan dat ik me te pletter verveel. Hoe eerder ik terug ben op de redactie, hoe beter.’

Benno knikte nadenkend. ‘Van Benschop zegt dat je al twee afspraken met hem hebt gemist?’

‘Van Benschop...’ Tara zuchtte diep. ‘Die man doet zijn best, maar bij mij slaat hij echt de plank mis. Ik ben niet overwerkt, nooit geweest ook, en die voorgeschreven rust van hem doet juist meer kwaad dan goed.’ Ze wees om zich heen. ‘Je ziet het zelf, ik ben niet geschikt om thuis te zitten. Ik moet werken, schrijven, deadlines halen.’

‘Tara...’ Diego zette zijn ellebogen op zijn knieën en keek haar

indringend aan. 'Ik wil niets liever dan dat je terugkomt, maar –'

Tara kapte hem abrupt af. 'Mooi! Dan zijn we het eens. Nu de chef nog.' Met grote ogen keek ze naar Benno op. 'Dat kwam je vertellen, toch? Ik ben je beste kracht, dat heb je altijd gezegd.'

'Dat wás je, samen met Diego, mijn beste duo, zonder meer.' Benno liep naar Tara toe, maar stopte acuut toen Huub opstond en zijn pad blokkeerde. 'Diego is na wat omzwervingen bij andere werkgevers gelukkig weer terug op het nest en ik hoop dat ik dat over een tijdje ook over jou kan zeggen. Maar dan moet er wel iets veranderen. In je huidige conditie kan ik je niet gebruiken en dat weet je zelf best.'

Tara negeerde die laatste opmerking. 'Wat moet er veranderen? Ik fix het meteen.' Ze keek Benno recht aan, zich onbewust van haar holle wangen en de donkere wallen onder haar ogen. Aan gezond eten had ze altijd een broertje dood gehad, op een dieet van zwarte koffie en diepvriespizza's kon ze doorgaans best vooruit. Maar de combinatie met de sloten alcohol van het afgelopen half jaar, waardoor ze ook minder was gaan eten en de boksschool links had laten liggen, had diepe sporen achtergelaten. Ze was vel over been en haar ooit zo knappe gezicht leek veranderd in een dodenmasker.

'Je moet van de drank af.' Benno klonk ernstig en uit zijn ogen straalde een vaderlijke bezorgdheid die Tara door haar ziel sneed.

Ze sprong op, liep naar de vensterbank, greep het bierflesje en stak het theatraal in de lucht. Met een uitdagende blik op haar bezoekers keerde ze het om en goot de inhoud in een plantenbak. 'Tevreden?' Ze zette het flesje terug en vouwde haar armen over elkaar. 'Nog meer wensen?'

'Zo eenvoudig gaat dat niet.' Benno blikte even naar Diego en rechtte zijn schouders. 'Laat ik er niet langer omheen draaien. Diego zei het al, ik heb een aanbod. Als je dat aanneemt, ben je weer welkom op de redactie, God weet dat we je goed kunnen gebruiken.' Hij controleerde of hij haar volledige aandacht had en vervolgde: 'Een studievriendje van me had recent hetzelfde probleem

als jij en die is erbovenop gekomen in een afkickkliniek. Ik heb hem van de week gesproken en hij is de artsen nog steeds dankbaar. De beste in Europa, noemt hij ze. Ik ben erin gedoken, de resultaten van deze kliniek zijn inderdaad prijzenswaardig en de reviews van patiënten stuk voor stuk positief.' Hij pauzeerde even voor het effect. 'Ik wil dat je je daar laat opnemen en het volledige programma volgt. Afhankelijk van je inzet duurt dat twee tot drie maanden. De krant kan een deel van de kosten voor zijn rekening nemen, voor het restant vinden we wel een oplossing.'

Tara zei niets. Benno's woorden echoden na in haar hoofd en mengden zich met een wirwar aan gedachten waar ze geen wijs uit kon.

Diego zag haar worstelen en pakte haar hand. 'Ga even zitten. Ik haal een glas water voor je.'

Water? Wodka wilde ze hebben, om de onrust uit haar lijf en hoofd te verjagen en weg te zakken in de veilige roes waarin ze niets hoefde te voelen. Vertwijfeld ging ze zitten. Huub legde zijn kop in haar schoot. Het glas dat Diego haar aanreikte wees ze af. 'Benno, je maakt het echt veel groter dan het is.' Ze sprak zacht en hield haar hoofd gebogen om zich te kunnen concentreren op wat ze zei. 'Ik heb geen kliniek nodig om te stoppen met drinken, dat kan ik zelf. Ik heb het eerder gedaan.' Afwezig speelde ze met Huubs oren, die dat gewillig toeliet. 'Die flessen giet ik zo leeg, allemaal. Serieus... mijn werk is alles wat ik nodig... dan gaat het vanzelf goed, ik beloof het.'

Boven haar hoofd wisselden de mannen een blik van verstandhouding. Daarop viste Benno een folder uit zijn binnenzak, legde die tussen twee overvolle asbakken op tafel en kuchte geforceerd. 'Juist, je hebt mijn aanbod gehoord. Denk er goed over na, want ik meen het, Tara. Doe je dit niet, dan zie ik geen toekomst voor je bij *De Dageraad*. Het spijt me.' Met die woorden verliet hij de kamer. Huub liep achter hem aan en kwam terug toen Benno was vertrokken.

Murw geslagen staarde Tara voor zich uit. Dat er een traan

over haar wang gleed had ze niet eens in de gaten. Geen toekomst bij *De Dageraad*... 'Ben ik niet goed genoeg meer?' Ze keek naar Diego, die op zijn knieën voor haar kwam zitten en haar handen in de zijne nam.

'Je bent de beste journalist die ik ken en ik weet zeker dat Benno die mening deelt. Maar...' – hij zuchtte – 'je moet ook realistisch blijven. Of je nou overwerkt bent of niet, je zorgt niet goed voor jezelf en je drinkt veel te veel, dat kun je niet ontkennen. Kijk eens in de spiegel, kijk naar de puinhoop om je h–'

Met een ruk kwam ze omhoog. 'Oké! Rot lekker op, hier heb ik geen zin in.' Ze snelde naar de keuken, bedacht zich en kwam terug. 'Ik dacht dat jij een vriend was, maar je steekt gewoon een mes in mijn rug. Lekker samenspannen met de baas om mij een kliniek in te krijgen! Gatverdamme!' Ze stoof op hem af en duwde hem achteruit. Huub begon dreigend te grommen.

Hoewel er amper kracht van de beweging uitging, liet Diego zich achterwaarts naar de voordeur leiden. Daar aangekomen waagde hij een laatste poging om tot Tara door te dringen. Hij pakte haar pols vast en boorde zijn blik in de hare. 'Ik ben je vriend, de enige die je hebt, dáárom doe ik dit. Benno geeft je een kans die je moet pakken. Vertrouw ons, we hebben het beste met je voor.'

Tara worstelde zich los en dook langs Diego om de deur te openen. Met afgewende blik liet ze hem passeren en voordat hij nog iets kon zeggen, knalde ze de deur dicht.

Op tafel in de woonkamer lag de folder met een middeleeuws kasteel op de voorkant. '*Conwy Castle-verslavingskliniek, Wales. The best care for you.*' Wales! Benno wilde haar voor drie maanden het land uit sturen? Ze pakte de folder om hem doormidden te scheuren, maar miste de kracht. Haar knieën begaven het, ze viel op de vloertegels en rolde zich op, één brok ellende.

Huub likte zijn baasje over haar wang en wachtte op een reactie. Die bleef uit. Dan maar een dutje. Hij vlijde zich tegen haar rug aan en viel in slaap.

Verkleumd en stijf van de spierpijn schrok ze wakker. Op de galerij riep een Turkse buurvrouw op hoge toon haar kinderen binnen. Het was donker in huis. Tara kwam overeind en veegde een mouw langs de kwijlvlek op haar kin. Ze stommelde naar de keuken, draaide een nieuwe fles wodka open en zette die aan haar mond. Met de fles liep ze terug naar de kamer om een sigaret op te steken toen ze in iets zachts stapte en bijna uitgleed. Binnensmonds vloekend knipte ze een lamp aan. De drol die Huub vlak naast de muur had gedeponneerd kleefde nu deels aan haar sok en had een uitgesmeerd spoor achtergelaten naar het dressoir met de lamp. In een verlate reactie rook ze plots ook de geur die van de bruine smurrie opsteeg. Ze keek om zich heen en spotte Huub achter zijn mand, zijn kop beschaamd naar de grond. Zodra hij haar blik ving begon hij zacht te piepen, alsof hij daarmee spijt wilde betuigen voor deze wandaad.

‘Niet doen! Stil!’ Ze trok de besmeurde sok uit en wikkelde hem in een krant. Daarna zakte ze naast de rottweiler neer, sloeg zijn armen om hem heen en duwde haar wang tegen zijn snuit. ‘Sorry,’ mompelde ze, ‘mijn schuld, allemaal mijn schuld.’ Ze sloot haar ogen en voelde zijn warme adem in haar nek. Was ze maar nooit gegaan. Als ze gewoon hier was gebleven, thuis bij Huub, in plaats van naar Hawaï te reizen, had ze nu niet zo’n vreselijke beslissing hoeven nemen. De grootste ellende was natuurlijk langer geleden al veroorzaakt – op haar tiende, toen ze haar ouders verloor in een stom auto-ongeluk en ze als wees verder

moest in pleeggezinnen – maar alsof dat nog niet genoeg was, had dat drama vorig jaar een giftig staartje gekregen.

Als ze de opdracht niet had aangenomen om op Hawaï verslag te doen van de opnames van een *extreme adventure*-programma, waarvan ze sowieso het nut niet inzag, had ze Cassandra Newland nooit ontmoet en had haar alcoholprobleem zeker weten niet opnieuw de kop opgestoken. Cassandra was regressietherapeute en volgens Diego volledig van de wap, maar bij Tara werd een gevoelige snaar geraakt toen ze er in een hypnosessie achter kwam dat ze een oudere halfbroer had. Na jarenlange eenzaamheid sprong Tara haast een gat in de lucht van dit onverwachte familienieuws. Direct na terugkeer in Nederland was ze als een dolle op zoek gegaan naar informatie over deze onbekende broer, die haar moeder kennelijk vlak na zijn geboorte had afgestaan. Waarom? En waarom had haar moeder nooit over hem verteld? Als Tara Cassandra moest geloven, had zelfs haar vader niets van zijn bestaan afgeweten. Zóveel vragen schreeuwden om een antwoord.

Wekenlang speurde Tara het internet af. Elke aanwijzing werd nagetrokken, hoe klein of onwaarschijnlijk ook. Eerst nog in de avonduren na haar werk voor de krant, gaandeweg ook op kantoor. Haar werk begon eronder te lijden. Ze vroeg Diego om hulp, research was zijn specialiteit. Om haar een plezier te doen waagde hij een poging, maar hij kwam al snel tot de conclusie dat er te weinig aanknopingspunten waren. Zoeken naar een man, enkel op basis van een voornaam en de naam van zijn moeder was onbegonnen werk. Onzin, vond Tara, jij gelooft überhaupt niet dat Rolf bestaat. Nou, daar kon Diego haar geen ongelijk in geven: er was geen splintertje bewijs voor de bewering van mevrouw Koe-koek.

De kwestie zette hun vriendschap op scherp. Diego liet haar begaan, overtuigd dat ze er met nog een paar weekjes zoeken achter zou komen dat het inderdaad een heilloze onderneming bleek. Daardoor had hij niet in de gaten hoezeer ze afdreef, en hoe ze steeds meer haar toevlucht zocht in bier en wodka. Toen hij dat

doorhad – rijkelijk laat, want Tara beschikte over een groot talent om nonchalant te doen alsof er niets aan de hand was – stond de bedrijfsarts al rap aan haar bureau. Die adviseerde ‘huisarrest’, Benno nam het advies over en dat was dat: Tara zat thuis. Ze mocht pas terugkomen bij groen licht van de bedrijfsarts en die zei doodleuk dat dat best een paar maanden kon duren. Pas toen daalde ook bij haar langzaam het besef in dat ze er een puinhoop van had gemaakt: geen baan meer, haar lijf aan gort en haar huis een rovershol. Wat restte was de drank, haar oudste vriend. En Huub, lieve, trouwe Huub.

Ze stond op, wankelde naar de bank en liet haar blik door de ruimte glijden. De uitgesmeerde hondendrol was niet meer dan een detail in een ranzig schilderij. Alle oppervlaktes in haar huiskamer, van de vloer tot de tafels en kasten, werden bezet door lege kratten en flessen, kranten, vuil wasgoed, volle asbakken en vettige verpakkingen van Anytime Pizza en McDonald’s die ze had laten thuisbezorgen. Haar slaapkamer, de badkamer, zelfs het balkon; hetzelfde laken een pak. Het moest anders, dat zag ze best, maar hoe ze die eerste stap moest zetten? De gedachte alleen al maakte haar misselijk. Moedeloos greep ze naar het pakje sigaretten in de buidel van haar hoody, maar ze wist zichzelf tegen te houden en pakte haar telefoon. Het was nu of nooit.

Bellen deed ze zo min mogelijk, telefoongesprekken vond ze ongemakkelijk. Dat was altijd al zo geweest. De inleidende koetjes en kalfjes, die voor veel mensen kennelijk gebruikelijk waren, verwarden haar. Ze had inmiddels geleerd dat chitchat een functie had, vergelijkbaar met honden die elkaar besnuffelden, maar zij kon er niks mee. Net als met onnodig lange stiltes tijdens het gesprek, die ervoor zorgden dat zij haar volgende vraag stelde precies op het moment dat de ander ging praten. O sorry, ga je gang. Nee hoor, zeg jij het maar? En dat minstens drie keer in een gesprek. Irritant. Bij appen had je dat niet, daarom was dat haar favoriete manier van communiceren. Kort, to the point en efficiënt, mits er snel antwoord kwam. Toch viel zelfs dat haar nu moeilijk.

Ze nam een flinke hap lucht, typpte razendsnel twee korte zinnen en drukte op 'Verstuur', voordat ze zich kon bedenken.

Het kan niet. Ik heb Huub.

Al na een paar tellen zag ze de blauwe vinkjes achter haar tekst-je oplichten; Diego had het bericht gelezen en tikte meteen een reactie terug.

Die kan in een kennel? Ik weet een hele goeie.

Mooi niet dus.

Over mijn lijf. Eigenaren van die kleine keffertjes vinden hem te groot en bedreigend. Dan zit hij continu in een hok. Dat doe ik hem niet aan.

Onmiddellijk tekende de stem van zelfverwijt in haar hoofd protest aan: en hier bij jou zit hij lekker? Ga jij met hem wandelen dan? Gooi jij een stok over het veld? Je bent zelfs te beroerd hem op tijd uit te laten.

Haastig tikte ze verder.

Mag hij bij jou?

Het antwoord liet even op zich wachten. Bijna had ze het toestel boos weggeslingerd, toen Diego's dwingende wedervraag op het scherm verscheen.

Ga jij dan naar Wales?

Daar had je het. Godver. Tranen vertroebelden haar blik. Haar duim zweefde boven de toetsen. Ze wilde dit zó niet!

En beloof je het hele programma te doorlopen?

Met trillende handen veegde ze de tranen van haar gezicht. Haar weerstand was gebroken maar met de paniek die daarvoor in de plaats kwam, wist ze zich al helemaal geen raad.

Ik weet niet of ik dat kan.

Snap ik. Stap voor stap. Maar je ziet zelf ook dat het nodig is. Toch?

Misschien. Soms.

Oké. Dus je gaat?

En Huub dan?

Die mag bij mij. Je gaat?

Tara voelde Huubs kop op haar knieën rusten en zag zijn trouwe blik. Drie maanden. Zo lang had ze hem nog nooit hoeven missen. Hoe legde ze het hem uit? Hij zou het niet begrijpen, dat was nog het ergste, het voelde als verraad. Maar het kon niet anders, Diego had gelijk, ze zag het zelf ook.

Ja.

Voor de meeste toeristen die op de brug over de rivier Conwy het gelijknamige plaatsje binnenreden, was de eerste aanblik een feest voor het oog: de idyllische ligging aan het water, de oude muren die het stadje omringden en vooral het monumentale dertiende-eeuwse Conwy Castle, compleet met acht hoge torens, kantelen en een ophaalbrug, maakten zelfs op een grijze, regenachtige dag als deze, een spectaculaire indruk. Het was niet voor niets dat de kustplaats in het noorden van Wales jaarlijks veel toeristen trok. Die bevolkten de restaurants en pubs, bezochten het kasteel, het al even oude Aberconwy-koopmanshuis en scoorden een gebakken visje of een schaal verse oesters aan de haven. Lang bleven ze doorgaans niet, daar was het te klein voor, in een paar dagen had je het er gezien, maar op rondreis over de Britse eilanden was het een populaire pleisterplek.

Nu de zomer aan zijn eind was gekomen en de meeste toeristen vertrokken, keerde de rust terug voor de circa veertienduizend inwoners. Met die andere groep bezoekers hadden ze immers weinig te maken. De cliënten van de gerenommeerde Conwy Castle-privékliniek, gelegen op een afgescheiden deel van de kasteelgronden en gespecialiseerd in de behandeling van alcohol- en drugsverslavingen, lieten zich in het stadje zelf amper zien. De klandizie kwam aanvankelijk vooral uit eigen land, maar sinds een wereldberoemd acteur publiekelijk zijn eeuwige dank aan de kliniek had uitgesproken, wisten ook steeds meer buitenlanders de 'kasteelkliniek' te vinden. De reputatie was dan ook uitmun-

tend: kleinschalige zorg in een luxe accommodatie, persoonlijke aandacht, discretie en het belangrijkste: topresultaten.

Aan Tara waren het uitzicht op Conwy en de reputatie van de kliniek niet besteed. Achter in het busje hield ze haar blik strak op de rugleuning van de stoel voor haar gericht. Met klamme handen en het zweet op haar voorhoofd probeerde ze haar ademhaling onder controle te krijgen om te voorkomen dat ze het broodje ei dat ze nog vóór de vlucht naar binnen had gewerkt, eruit zou gooien. Diego had het voor haar gekocht; op een lege maag kon ze niet reizen, vond hij. Hij had haar na een laatste kroel met Huub naar het vliegveld gebracht en haar koffer ingecheckt. Als een mak schaap was ze achter hem aan gesjokt, haar gezicht diep verscholen in de capuchon van haar hoody. Van alle shit die ze voelde was de schaamte het sterkst. Niet voor de alcohol, wel voor de eenvoudigste dingen die ze zelf niet meer kon opbrengen. Een douche nemen, een koffer inchecken, een broodje kopen. Als Diego haar niet naar het vliegveld had gebracht, was de kans klein dat ze het vliegtuig vanbinnen had gezien. Het liefst was ze thuis in bed blijven liggen en nooit meer wakker geworden.

‘That’s us, folks. Welcome to Conwy!’ Het busje was gestopt bij een houten poort in een uit grijze rotsblokken opgetrokken muur aan de oostzijde van het kasteel. De chauffeur draaide zich om in zijn stoel en lachte vriendelijk naar de vier passagiers die hij van het vliegveld had opgepikt: een grijsaard met warrige baard en wollen muts, een man zonder tanden die zijn handen tijdens de rit tot bloedens toe had opengekrabd, een jongen in een opvallend nette mantel met zijden sjaal, en Tara. Ze stapten uit en volgden de chauffeur door de poort.

‘Geen zorgen over de koffers, die worden na inspectie naar jullie kamers gebracht.’ De chauffeur knipoogde er vrolijk bij. Dat hij nul respons kreeg leek hem niet te deren. Kennelijk had hij vaker met dit bijltje gehakt. De drie mannen sloften achter hem aan, Tara sloot de rij. *Na inspectie*, herhaalde ze in gedachten. Als ze de fles wodka tussen haar truien en skinny jeans had laten zit-

ten, was die er nu dus meteen uit gevist. Op het laatste moment, vlak voordat Diego aan de deur zou staan, had ze hem zelf leeggegoten. Drie laatste slokken voor haarzelf, de rest in de plee. Ze had er nu al spijt van. Het rotgevoel, de kou, het zweten en trillen; het zou in een paar tellen verholpen zijn als ze een glas achterover kon slaan. De mannen voor haar dachten er net zo over. Hun lichaamstaal verraadde het: schichtig keken ze om zich heen, handen diep in de zakken van broek of jas om te verhullen hoezeer ook zij beefden.

Het kasteel zorgde evenwel voor afleiding. De hoge muren met kantelen en de robuuste ronde torens hadden het effect van een tijdmachine en slingerden hen een ogenblik eeuwen terug in de tijd. Over een ovaalvormig plein van klinkers liepen ze via verschillende doorgangen naar de achterkant van het kasteel. Op zo'n vijftig meter van de kasteelmuur stonden twee bijgebouwen schuin tegenover elkaar. De chauffeur leidde hen naar het grootste van de twee: een geel gepleisterd pand dat binnen moderner was ingericht dan de omgeving tot nu toe deed vermoeden, en liet hen achter in een ontvangstlounge met lage zitbanken en een onbemande balie.

De grijsaard en de man zonder tanden zakten in de banken neer en begonnen een gesprek in een taal die Tara niet kon verstaan, maar wel herkende als iets Scandinavisch. De jongen in de mantel boog zich bij de balie quasigeïnteresseerd over een brochure. Zijn leren veterschoenen glommen alsof ze die ochtend nog gepoetst waren en de Apple-watch om zijn pols leek verdacht veel op de allernieuwste versie. De oude Tara zou getriggerd zijn. Wie waren deze mensen, wat was hun verhaal, hoe kwamen ze hier terecht? De Tara van nu kon het weinig schelen; ze had meer dan genoeg aan zichzelf en moest zich bedwingen om geen rechtsomkeer te maken. Niemand hield haar in de gaten; als ze wilde liep ze door dezelfde deur weer naar buiten. Of toch niet? Fuck. Ze haalde geïrriteerd haar neus op toen ze de camera's spotte: boven de deur, achter de balie en in de hoek boven de banken. On-

opvallend gemonteerd, maar niet onzichtbaar; een subtiele reminder dat vrij in en uit lopen hier niet de bedoeling was.

Een plots gekwetter trok haar aandacht naar een hoog raam dat uitkeek over de binnenplaats. Ze liep ernaartoe en zag een rij kleuters, twee aan twee, hand in hand. Ze staken het pleintje over naar een deur in het tegenovergelegen pand met een naam-bord: hotel The Chatelet. De juf voorop, een jong ding met paardenstaart, begon te huppelen en op slag deden de kleuters haar na. Drie jochies, vijf meisjes, telde Tara. Een automatisme. De juffen achteraan, ook jongvolwassen maar een stuk minder vrolijk, leken in een woordenwisseling verwikkeld. Opeens greep de een de ander bij de arm en dwong haar te blijven staan. Aan haar mimiek en rode kleur te zien was ze giftig; nog even en ze zou de ander iets aandoen, maar zover kwam het niet. De paardenstaart sprong tussenbeide en trok de gifkikker met zich mee, terwijl ze de kinderen en de derde juf maande de deur van het hotel binnen te gaan. Tara zag ze gaan; de meeste kleintjes hadden niets door, alleen het tweetal dat achteraan had gelopen bleef staan. Met een mix van onbegrip en angst op hun gezichtjes keken ze naar de pissige leidster die niet van plan leek zich te laten kalmeren.

‘Tara, Henri, Einar en Levin, van harte welkom!’

Tara draaide zich abrupt om. In het midden van de lounge stond een tenger mannetje in een iets te groot grijs vest. Hij klemde een clipbord tegen zijn borst en duwde de achterkant van een balpen tegen zijn gladgeschoren kin.

‘Ik ben Nigel Cortese, directeur van de Conwy Castle-verslavingskliniek. Sorry voor het wachten. Dat is geen gewoonte hier, dat merken jullie snel genoeg. Sta me toe jullie kort wat te vertellen over de belangrijkste huisregels, dan wijs ik jullie daarna de kamers en is er nog tijd voor de medische keuring voordat we aan tafel gaan. Is dat een goed voorstel?’

Niemand gaf antwoord, maar dat hield de directeur niet tegen. Met een dwingende hoofdknik gebaarde hij naar de banken,